

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123552528/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vejret var saa dejligt. Det kunde ikke være skønnere ved Neapels Golf. Eftermiddagssolen kom i lange, gyldne Striber ned igennem Kastelvoldens Træer. Den faldt over Langelinje, hvor Folk spadserede, og ud over Sundet, hvor den forgyldte de malede Skibsskrog og satte glødende varme Farver paa Master og Sejl. Poplerne susede og nyrnede over mit Hoved i den svage Luftning; den varme, søde Drik paa Bordet foran mig var vel ikke den liflige Falerner, den fuld-blodige Rokkomodoro, den bedaarende Syrakusaner, men den gjorde dog sin Virkning, den gik til Hovedet, — og jeg lagde mit Hoved tilbage og pustede Cigarrøgen op imod Træernes Krone, og idet Røgen hvirvlede op, hvirvlede mine Tanker med, og jeg begyndte halvvejs at forstaa, hvad Vinden saadan ganske improviseret sang fra Bladet, og saa faldt mit Øje paa den gamle, røde Mur med Skydeskaarene, og paa den gamle, svære Jernport med Stenkuglerne paa Pillerne, og paa de spadserende, der gik igennem Porten ...

Hvor jeg havde været forelsket sidst, da jeg gik igennem denne Port! Og hvor ofte havde jeg ikke siddet her paa Udkig efter den, der skulde komme igennem denne Port! Naar hun udeblev, blev jeg ude af mig selv af Sorgmodighed og drak da mere Toddy, end jeg strengt taget burde have drukket. Men naar hun kom, da kunde jeg gerne have omfavnet den vænnelige Opvarter, der aldrig kunde give tilbage paa en Mark; og naar hun saa' op paa mig, og maaske endogsaa nikkede en lille Smule, — ja, da var Langelinje og Sundet og hele to Mile ind i Skaane et alfor snævert Rum for min stormende Glæde, og jeg stormede af Sted efter hende, bragte hendes konvojerende Mama den samme dumme, overflødige Hilsen fra min Mama og modtog i en Art af paradisisk Henrykkelse den sædvanlige Indbydelse til at drikke en Kop The i Familien. Den duftende The! Og saa at sidde saadan i sin elskedes Nærhed, række hende Smørret, modtage Rullepøisen af hendes Haand og besvare nærgaaende, men for Resten uskyldige Spørgsmaal af hendes mindre Brødre, der ganske vist var i den ubehagelige Lømmelalder, men til Gengæld var *hendes* Brødre. Og saa at spadsere frem og tilbage i Stuen og betragte de gamle Kobberstik for tyvende og tredivte Gang og tale om Kunst, Teater, Naalepuder og Strama; med denne mærkelige Blanding af højt, poetisk Sving, naar man var i den anden Ende af Stuen, og inderlig flov Forknyttelse, naar man kom i hendes umiddelbare Nærhed. Ja, denne Stue! Og saa alle de gamle, bekendte Møbler, der ligesom havde modtaget et Præg af hende, en egen poetisk Bestanddel af hendes eget poetiske Væsen, og som nu udstraalede af denne erhvervede Varme og gjorde, at jeg blev rød i Kinderne, naar jeg nærmede mig hendes Sybord, eller frembragte egne, krampagtige Trækninger i mine Ben, hver Gang de kom i Berøring med Gyngestoens Gænger. — — — — —